

[Elna Munch.]

hun betale til Børnenes Underhold; hvis hun ikke sidder i uskiftet Bo, skal Boet ikke udrede Underholdsbidrag. Kan man ikke tænke sig den Mulighed, at Enken skifter og udbetaler det paagældende Barn dets Arv og dermed befrier sig for yderligere Forpligtelse? Hvis Arven kun er nogle faa Hundrede Kroner og Enken sidder med en stor Indtægt efter at have skiftet, vil det saa ikke virke noget imod Forslagets Aand, hvis hun frigør sig for sine Forpligtelser paa denne Maade?

Hvad i øvrigt denne Paragraf angaar, skulde den jo ikke, samtidig med at den hjælper Mandens uden for Ægteskab fødte Børn, unødigt haardt ramme Enken og de fælles Børn. Jeg forstaaer det saaledes, at Enken i Regelen er forberedt paa sine Forpligtelser over for et saadant Barn, men er hun det altid? Ifølge den Paragraf, jeg før omtalte i Loven om Ægteskabs Indgaaelse, skal Parterne, før de indgaar Ægteskab, gensidig oplyse om deres uden for Ægteskab fødte Børn, og disse Børn og deres Rettigheder er altsaa begge Ægtefæller klar over. Men hvordan gaar det egentlig med de Børn, som Faderen under Ægteskabet avler med andre Kvinder eller en anden Kvinde end Hustruen, og hvis Eksistens han ikke taler noget om? Hvad sker der med et saadant Barn, naar det dukker op? Skal det ogsaa have ubetinget Krav paa Arv og Bidrag? Noget saadant sker jo allerede nu, og det Chok, som Enken og hendes Børn faar, er ikke behageligt, men hun bliver jo her, saa vidt jeg forstaaer, udsat for endnu stærkere økonomiske Forpligtelser over for Mandens Barn, end hun har været hidtil.

I § 30 staar der i første Stykke, at naar flere Personer er tilpligtet at svare Underholdsbidrag til et Barn, er enhver bidragspligtig ansvarlig for hele Bidraget; naar han har erlagt Bidraget, kan han gennem Øvrigheden kræve Erstatning hos enhver af de bidragspligtige for en forholdsmæssig Andel. Er det ikke noget rigoristisk, at den Mand, man tilfældigvis begynder med, skal hæfte for største Delen af Beløbet, hvis der f. Eks. foruden ham kun er een, der kan betale? Hvis der er en saadan, var det saa ikke rimeligt, at de to delte Smertterne lige, i Stedet for at den først udvalgte skal bære Broderparten?

Hvad angaar Inddrivelse af Underholdsbidrag, talte det ærede Medlem Hr. Vagn Bro om § 16 og talte der om, at Kvindens Forpligtelse burde være den samme som Mandens i alle Tilfælde, naar hun faar de samme Rettigheder. Jeg vil dertil sige, at

i Almindelighed vil jeg give det ærede Medlem fuldkommen Ret, men i dette Tilfælde — og jeg tror, man har taget Hensyn til det andre Steder, jeg husker ikke nøjagtigt hvor, men i alt Fald har man drøftet det — er der noget urimeligt og noget stødende i at sætte en Kvinde, som skal forlade sit Hjem og sine Børn, ind til Afsoning; navnlig hvis det er en svanger Kvinde, tror jeg, man vil vægre sig derved. Der er her et Punkt, hvor jeg tror, man maa tage i Betragtning den umaadelige Indsats, Kvinden gør ved at føde Børnene, og derfor tildele hende en noget bedre Stilling end Manden, der jo ikke har den samme store Byrde.

Jeg skal dernæst omtale et enkelt Punkt i Lovforslaget om Faderskabssager. I den foreslaaede § 456 a. i Retsplejeloven hedder det, at Reglerne i denne Lovs Kapitel 42 a. kommer til Anvendelse paa Sager, hvorved Faderskabet til Børn uden for Ægteskab eller Grundlaget for Bidragspligten til disse søges oplyst; i øvrigt gælder for disse Sager de almindelige for Underretssager givne Regler. Og i Bemærkningerne til § 456 q. hedder det:

„Idet der henvises til de nye Retsregler angaaende Sager til Fastslaaelse af Faderskab, der indeholdes i Forslag til Lov om Ægtebørn, bemærkes, at det maa findes naturligt, at de i Paragraffen nævnte Sager underkastes de samme processuelle Regler som Sager, hvorved Faderskabet til Børn uden for Ægteskab søges oplyst“, idet Sagerne i de to Tilfælde er af samme Karakter. „I øvrigt maa de almindelige for borgerlige Sager gældende Regler komme til Anvendelse paa Sager i Henhold til Lovforslaget om Ægtebørn, saaledes at de f. Eks. anlægges ved Landsret som 1ste Instans.“

Jeg kan ikke se rettere, end at til Trods for at Sagerne er af samme Karakter, vil man have den ene Slags Sager behandlet ved Underret og den anden ved Landsret som første Instans. Det forekommer mig, at det vilde være mere praktisk, om man behandlede alle Sagerne ved Underretten.

Jeg vil dernæst gerne udtale min fulde Tilslutning til Bestemmelsen om lukkede Døre i § 456 o. Jeg synes, det er en absolut Nødvendighed, at hvis det kræves, maa Dørene lukkes under Forhandlingerne.

Endvidere vil jeg gerne gøre en enkelt sproglig Bemærkning. Det er med Tilfredshed, jeg konstaterer, at Benævnelsen „uægte Børn“ er forsvundet af de nyere Lovforslag, men idet man opretholder Ordet „Ægtebørn“, vil man uvilkaarligt betragte alle